

CAN DÜNDAR BİR ŞEY YAP!

AKTİF DEMOKRASİ İÇİN ÇAĞRI

Çoğunluk artık demokrasiye inanmıyor, seçimlere katılım azalıyor, popülizm sandıkta çoğalıyor, kitleler güvenlik uğruna hak ve özgürlüklerini feda ediyor diye, despotizme boyun mu eğeceğiz? Bütün defolarına rağmen elimizdeki en iyi model olan demokrasiyi, gözden düştü diye tamamen korunaksız mı bırakacağız? Benim cevabım: Hayır! Demokrasi, kendini savunmalıdır!

CAN DÜNDAR BİR ŞEY YAP!

AKTİF DEMOKRASİ İÇİN ÇAĞRI

Çoğunluk artık demokrasiye inanmıyor, seçimlere katılım azalıyor, popülizm sandıkta çoğalıyor, kitleler güvenlik uğruna hak ve özgürlüklerini feda ediyor diye, despotizme boyun mu eğeceğiz? Bütün defolarına rağmen elimizdeki en iyi model olan demokrasiyi, gözden düştü diye tamamen korunaksız mı bırakacağız? Benim cevabım: Hayır! Demokrasi, kendini savunmalıdır!

HOFFMANN UND CAMPE

Can Dündar

Bir şey yap!

Aktif demokrasi için çağrı

Hoffmann und Campe

Türkiye’de karikatüristler genelde demokrasiyi bir güzellik kraliçesi olarak resmeder. Diri, alımlı, özgüvenli bir genç kadın ... Huzurun ve bereketin tanrıçası ... İnançlı ve savaşçı bir Jeanne d’Arc ... Kılıcıyla terazisini elinden eksik etmeyen bir Themis ...

Çocukluğum boyunca demokrasi, zihnimde böyle şekillendi.

Bugün, büyük savaşın üzerinden üççeyrek asır geçtikten sonra zihnimdeki güzellik kraliçesi yaşlı ve çelimsiz bir nineyi andırıyor. Batı’nın en doğusunda biri onun başını örtmeye çalışıyor, en batısında bir başkası onu mıncıklama telaşında ... Huzursuz ve yorgun demokrasimiz, gelecekte umudunu kesmiş, can çekiyor.

O güzellik, ne zaman, nasıl böyle bir enkaza dönüştü?
Neden birden böyle çöktü?
Nerede hata yaptı?

Değişim rüzgârları

1989'u hatırlayın. Duvarın yıkılmasıyla yerküremizin üzerine düşen ışığı, kalıntıların arasından filizlenen umudu ...

Scorpions, »Winds of Change«i söylüyordu coşkuyla ... Soruyordu:

»Hiç böyle kardeş kadar yakın olabileceğimizi düşünebilir miydik?« Bizi birbirimize düşüren kanlı hatıraları ebediyen maziye gömmüştük. Umut kokuyordu hava ... Değişim rüzgârları özgürlüğün çanını çalıyor, yüzümüze yarın inancı üflüyordu. Her yerde hissedebiliyorduk bunu ...

Ne oldu o rüzgârlara?

Ne zaman yoruldu, neden tükendi soluğu?

Nasıl oldu da bereket anamız, yerkürenin dört bir yanında kendisine kıyacak çocuklar doğurdu?

Aslında ilk işaret fişeğini Leonard Cohen ateşlemişti.

Duvarın yıkılmasının üzerinden üç yıl geçmeden, Avrupa

hâlâ ansızın çıkagelen baharın coşkusundayken, »The

Future« (»İstikbal«) albümüyle çok yakında karın

tipilemeye başlayacağını haber vermişti.¹ Dervişlere

özgü bir önseziyle uzaktan pişmanlık homurtularını

duyuyor, yaklaşan fırtınanın kokusunu alıyor, Berlin

duvarını geri istiyordu. Çünkü istikbali görmüştü.